

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У. 8500/15
Дана 12.10.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Стари град, коју заступа законски заступник Правобранилаштво градске општине Стари Град, против туженог Министарства финансија Републике Србије – Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења, број: 46-00-00390/2015-13 од 14.05.2015. године, уз учешће заинтересованог лица А.А. Из ..., ..., у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију - Подручне јединице Београд, број: 46-014803/2013 од 05.02.2015. године којим се у тачки 1. диспозитива усваја захтев, враћа имовина и утврђује право својине А.А. Из ..., улица ... са 1/3 идеалних делова на непокретностима – пословни простор за који није утврђена делатност у Београду, површине 17 м², у приземљу стамбено-пословне зграде у улици ..., пословни простор за који није утврђена делатност у површини од 16 м² на истој адреси, пословни простор за који није утврђена делатност површине 16 м² на истој адреси, на градском грађевинском земљишту парцела ... КО ... уписана у лист непокретности број ... КО ... у сразмери са површином враћених пословних просторија у односу на укупну површину објекта; тачком 2. диспозитива обавезује се Република Србија као власник, а Градска општина Стари град као корисник да А.А. Из ... по правоснажности тог решења пренесе у својину непокретности из тачке 1. диспозитива, а тачкама 3., 4., 5. и 6. диспозитива првостепеног

решења налаже се надлежним органима за упис права на непокретностима да изврше упис права и брисање хипотека. Тачком 7. диспозитива предвиђа се да ће се о делу захтева који се односи на враћање национализованих станова који се налазе у стамбено пословној згради у улици ... накнадно одлучити посебним решењем кад се за то стекну услови.

У тужби којом је покренуо управни спор тужилац сматра да је погрешно другостепени орган када је прихватио погрешан став првостепеног органа да није од значаја чињеница да је одлуком надзорног одбора Б.Б. од 30.07.2013. године, поништена одлука истог органа којом се отказује Уговор о закупу предметног пословног простора закупцу В.В., јер је то јавно предузеће било упознато да је покренут поступак за враћање предметног пословног простора. Указује да је тачно да је пословни простор по Уговору о закупу на одређено време до 31.01.2016. године закључен, а затим отказан одлуком Б.Б., али је и неспорна чињеница да је предметна одлука исто тако поништена, те је остао на снази Уговор о закупу, број 0081/3007 од 06.03.2006. године. Другостепени орган је погрешно применио одредбу члана 11. став 2. као и члана 20. став 3. Закона о враћању имовине и обештећењу, а све у вези са чланом 595. Закона о облигационим односима, обзиром да је након поништаја одлуке којом се отказује закуп предметног пословног простора остао на снази Уговор о закупу од 06.03.2006. године. Чињеница сазнања да је покренут поступак за реституцију сама по себи није од утицаја, када је опште познато да то што је поднет захтев ни једног тренутка не значи да ће исти бити усвојен, јер није сваки захтев основан. Чланом 62. став 1. наведеног закона, прописано је да од ступања на снагу овог закона, имовина која је одузета бившим власницима, а за коју је поднета пријава не може бити предмет отуђивања, хипотеке или залоге, до правоснажног окончања поступка по захтеву за враћање. Та одредба указује да законодавац закуп није уврстио у забрану оптерећења. Стога предлаже да суд уважи тужбу, а поднеском од 20.07.2015. године, прецизира да тражи поништај решења туженог органа у делу којим се потврђује тачка 3. делимичног првостепеног решења од 05.02.2015. године, а којом се констатује да се по правоснажности решења пословни простор из тачке 1. тачка 3. диспозитива овог решења, евиденцијски број 15, локал број 4, површине 16 м² који се налази у улици Цара Душана 72, дат у закуп по Уговору о закупу на одређено време број 0081/3007, враћа у државину законским наследницима бившег власника.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице није доставило посебан одговор на тужбу, док је на јавној расправи указало суду да је оспорено решење правилно и у складу са законом и да је за исту ствар у овом суду донета пресуда у јануару 2017. године, па моли суд да приликом одлучивања исту има у виду.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у присуству заинтересованог лица А.А., а у одсуству уредно позваног тужиоца и уредно позваног туженог органа, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу, списка предмета и навода странке изнетих на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу

тужиоца изјављену против делимичног решења првостепеног органа, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничног стању и правилној примени материјалног права.

Ово с тога што из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је А.А., овде заинтересовано лице, поднео Агенцији за реституцију - Подручној јединици Београд, захтев за враћање одузете имовине односно обештећење и то пословно-стамбене зграде која се налази у ... у улици ..., а која је национализована као власништво Г.Г. бивше из Увидом у решење Комисије за национализацију при НОО Стари град у Београду Н-.../59 од1960. године, утврђено је да је дана 26.12.1958. године национализована и постала друштвена својина зграда у улици ..., уведена код Другог среског суда у Београду у ЗКУЛ 2089 као раније власништво Г.Г. са 1/3 идеалних делова, Д.Д. са 1/3 идеалних делова и Ђ.Ђ. са 1/3 идеалних делова. Увидом у решење Комисије за национализацију при НОО Стари град од 28.10.1960. године, утврђено је да је зграда у улици ... национализована и постала друштвена својина и наведено шта се изузима од национализације и оставља у својину ранијим власницима. У проведеном управном поступку од стране Б.Б. примљен је допис од 11.07.2014. године у којем је наведено шта се у његовом фонду налази, а у питању су 4 пословна простора у улици ... и између осталих и локал број 4 површине 16 м² који је дат у закуп закупцу В.В., на основу Уговора о закупу, те да је предметна одлука поништена одлуком Надзорног одбора Б.Б. број 3 од 14.12.2011. године. Такође је достављена и одлука Надзорног одбора Б.Б. од 30.07.2013. године из чије садржине произилази да је истом поништена одлука Управног одбора од 14.12.2011. године, а којом је закупцу В.В. отказан Уговор о закупу пословног простора.

На основу изведених доказа и одржане јавне расправе неспорно је утврђено да су пословни простори, који су предмет враћања, уписани у Лист непокретности број ... КО ..., у приземљу стамбено-пословне зграде, као власништво Републике Србије, а корисника општине Стари град, да се ови пословни простори налазе у Фонду Б.Б.. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Градска општина Стари град као корисник предметне непокретности, обавештена о покретању и вођењу поступка за враћање имовине, с обзиром да је првостепени орган у поступку враћања одузете имовине који је код првостепеног органа заведен под бројем 46-005847/2012, у ком поступку је захтевано враћање исте имовине, утврдио да је Привредном друштву В.В., због неплаћања закупнине, отказан Уговор о закупу одлуком Управног одбора наведеног јавног предузећа од 14.12.2011. године, те да је одлучујући о захтеву за враћање одузете имовине у предмету под горњим бројем донео делимично решење од 15.08.2013. године, које је постало правоснажно и којем су између осталог обавезани обвезници враћања да предметну пословну просторију Ев. бр.15, бр. пословног дела 4, површине 16 м² пренесу у непосредну државину Јелени Добросављевић, која је снаја овде бивше власнице, односно супруга Д.Д., који је пре одузимања био заједно са својом мајком Г.Г. и братом Ђ.Ђ. сувласник предметне непокретности у идеалним деловима, али упркос томе што је јавно предузеће било обавештено да су законски наследници бившег власника поднели захтев за враћање предметног пословног простора, Надзорни орган ЈП је поништио одлуку о отказу Уговора о закупу предметне пословне просторије, те је правилно поступио првостепени орган када је донео одлуку као у тачки 3. ожалбоног решења, када је обавезао ГО Стари град да законским наследницима бившег власника по правоснажности решења преда у државину између

осталог и наведену пословну просторију, обзиром да је одлука којом је поништена одлука о отказу Уговора о закупу донета са намером да се осујети остварење права бившег власника на враћање државине на предметном пословном простору у смислу одредбе члана 20. став 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 ... 142/14). С обзиром на наведено, нису основани ни наводи жалиоца да је чланом 62. став 1. наведеног закона, конституисана само забрана отуђења имовине, а да се у погледу оптерећења ограничио само на хипотеку или залог, те да је првостепени орган покушао да успостави забрану коју не познаје наведени закон, из разлога јер је првостепени орган имајући у виду све наведене доказе и утврђено чињенично стање правилно применио одредбу члана 20. став 4. наведеног закона, чији је циљ да се ограничи трајање већ успостављеног терета на непокретности и да се власнику врате власничка права у пуном обиму, а не конституисање било какве забране.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.10.2017. године, 5 У. 8500/15

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ